

[Kirsten Lee]

Vi konstaterer blot, at der er et stort flertal i Folketinget imod vores ideer, og det har vi gjort før.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Fru Ingerlise Koefoed for en kort bemærkning, og så har jeg i sinde at stoppe de korte bemærkninger for resten af denne omgang.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Det er helt rigtigt, at der lå et forlig, og jeg ventede også lige præcis det svar, men det er vel også rigtigt, at man går i regering for at få gennemført nogle af sine ideer, og man kunne jo godt have sagt til denne regering: En betingelse for, at vi går med, er, at man fjerner det dér med Storebælt. Det Radikale Venstre har gang på gang givet den undskyldning, at det var bestemt i forvejen. Jamen hvad skal Det Radikale Venstre så i regeringen?

Jørgen Winther (V):

Jeg vil først gerne takke formanden, fordi hun har stoppet de korte bemærkninger. Når man er 4. eller 5. ordfører, føler man egentlig, at det er lidt af en uskik i Folketinget, at der er så mange korte bemærkninger, før ordførerrækken er forbi. Det skal dog ikke afholde mig fra senere selv at tage korte indlæg, men alligevel: Det er lidt af en uskik.

I de sidste 30 år har vi følt, at man med bind for begge øjne har bygget den ene institution i Danmark efter den anden. Hver gang en politiker er blevet præsenteret for et eller andet socialt problem, har man givet det automatiske orakelsvar: Lad os bygge en institution til problemgruppen, så kan vi hjælpe disse mennesker. I denne tankegang har SF og især Socialdemokratiet ført an.

Politikerne og det offentlige har næsten helt pr. automatik uddelt flere og flere økonomiske midler til institutioner. Samtidig har de samme politikere fuldstændig glemt at støtte familierne. Familierne har tværtimod oplevet et stigende skattetryk, så én indtægt ikke mere er tilstrækkelig for familien til, at man kan klare dagen og vejen.

Konsekvensen af denne udvikling er, at familierne i dag er omdannet fra at være den gode, gamle ansvarsfamilie til, at man nu er blevet

en aftalefamilie, hvor det er svært at nå noget som helst i dagligdagen.

For bare 30 år siden var det typisk, at man i en familie hjalp hinanden i både medgang og modgang. Man følte da et udpræget ansvar for, at familien som helhed skulle klare sig godt. Denne familietype passede selv børnene; de hjalp hinanden, når sygdom indtrådte, og de hjalp også de gamle i familien, når de blev svagelige.

Efterhånden som husmødrene er blevet tvunget mere og mere ud på arbejdsmarkedet – og jeg ved, at mange har ønsket det ganske gevaldigt – er situationen blevet sådan, at ansvarsfamilien er blevet omdannet til aftalefamilien.

I denne aftalefamilie aftaler far og mor, hvem der skal bringe barnet i vuggestue – ikke passe barnet – og hvem der skal hente barnet, hvem der skal besøge – ikke passe – de gamle forældre i weekenden, og hvem der skal kontakte hjemmehjælpskontoret for at bede om mere hjemmehjælp til forældrene.

For 30-40 år siden var husmoderen en institution i hjemmet. Hun er nu helt forsvundet som institution, og alle hendes opgaver er overtaget af offentlige institutioner.

Jeg er sikker på, at både SF og Socialdemokratiet hejser flaget og råber hurra for denne udvikling – det har vi allerede hørt i mange korte bemærkninger her i dag.

Den aktuelle børnerede-gørelse indeholder efter Venstres mening mange positive elementer, for det er et rigtigt udgangspunkt, at ansvaret for børnene begynder hos familien – det er også Venstres holdning.

Der er med udarbejdelsen af redegørelsen både lagt op til et nødvendigt brud med ikke-tidssvarende ordninger og åbnet for en diskussion om alternative metoder i pasningen af vore børn.

Det har længe været Venstres opfattelse, at forældrenes frihed til at vælge pasningsformer har været illusorisk, og i den forbindelse kan jeg sige, at de korte bemærkninger, der har været fra Kristeligt Folkepartis side, falder godt i tråd med Venstres holdning.

Kommunale daginstitutioner har igennem de store, offentlige tilskud på det nærmeste haft et børnepasningsmonopol, idet forældrene simpelt hen ikke har haft råd til at lade være med at benytte sig af institutionstilbudene.